

til at bære hele Byrden af det forøgede Arbejde. Eksempler herpaa ville let kunne tænkes, naar henfjes til de forskellige Personers forskellige Stilling og Arbejde, saasom Styrmands og Matrosers, egentlige Skibsfolks og Maskinisters eller Fyrbøderes. Den anden Endring er Tillæget i 2det Stykke af § 95, hvorefter Fordeling af den bespærede Hyre i Tilfælde af Rønning kun skal være udelukket, naar denne er foregaaet under saadanne Omstændigheder, at de Tilbageblivende ikke kunne anses at være ganske uden Skyld i den, idet de i hvert Fald kunde have hindret den. Denne Tilføjelse vil uden Tvivl findes billig og retfærdig. — Lovforslagets § 96 er vel affattet paa anden Maade end Loven af 1866 § 38, men Meningen er væsentlig den samme, hvilket bliver tydeligt, naar § 96 sammenholdes med § 44 2det Stykke; man har troet, at Bestemmelsen blev klarere, naar man som Genstand for Ekstra-Betaling indskrænkede sig til at nævne det Arbejde, hvorom der formentlig i denne Sammenhæng praktisk alene kan og bør være Tale, nemlig Losning eller Lastning paa Helligdage, naturligvis danske, men ikke fremmede Landes hellige Dage. Nødvendigt er det imidlertid at tilføje Undtagelsen i sidste Stykke af § 96 for Skibes Vedkommende, der gøre regelmæssige Rejser mellem bestemte Steder efter en forud offentliggjort Plan. Ligesom det ofte ligesvem følger af denne, at Lastning og Losning maa finde Sted ogsaa om Søndagene, saaledes vil Mandstabet ikke kunne antages at være uvidende herom, og Hensyn dertil være taget ved Forhyringen. — Lovforslagets § 97 er derimod ikke lidet forskellig fra Loven af 1866 § 29, idet den førstnævnte alene handler om det Tilfælde, at Mandstabet paa det Skib, hvis Rejse paa Grund af forandret Bestemmelse ender paa et andet Sted, end hvor Afmonstring skulde finde Sted, er forhyret for bestemt Rejse, medens Loven af 1866 ogsaa omfatter det Tilfælde, at Folkene ere forhyrede for Maanedshyre. Det ses imidlertid ikke rettere, end at Søfolk, som ere forhyrede for ubestemt Tid, hvad netop er det sædvanlige hvor de ere forhyrede for Maanedshyre, efter Reglerne i § 82 kunne forlange, at Rejsen i Forhold til dem ikke anses for endt forinden Skibet er ankommet til Forhyringsstedet eller, hvis de ere forhyret i Danmark, til hvilkensomhelst dansk Havn, og at de derfor, hvis Nederiet imod Hyrekontraktens Bestemmelse vil ende Rejsen paa et andet Sted i Udlandet og der affedige Mandstabet, maa kunne fordre Bestemmelserne i § 92 om vilkaarlig Opgivelse af Rejsen eller u hjemlet Affedigelse bragte til Anven-

delse, altsaa forjaabidit gunstigere Vilkaar, end der gives dem efter § 29 i Loven af 1866. Kun hvor Folkene ere hyrede for en bestemt Rejse, men ifølge § 82 ikkedestomindre ere forpligtede til at finde sig i Forandring af Rejsen indenfor visse Grænser, og hvor de altsaa ogsaa maa finde sig i at blive afmonstrede paa et andet Sted end i Hyrekontrakten vedtaget eller forudsat, er der Trang til en Regel, som den i § 97 foreslaaede, at der tilkommer dem Krav paa Godtgørelse for hvad Rejsen derhen, med Underhold, koster. At Folkene ved Siden deraf have Krav paa den hele betingede Hyre, efter Omstændighederne med Tillæg efter Reglerne i § 94, er det tilstrækkeligt her at nævne.

Ved Omtalen af de foregaaende Paragraffer er der oftere henvist til § 98, idet denne Paragraf med sine Bestemmelser om Hjemsendelse af Mandstabet for en ikke uvæsentlig Del supplerer de iøvrigt om affediget Mandstabs Ret givne Regler. Der turde imidlertid være Anledning til noget nærmere at fremhæve Indholdet af de i § 98 indeholdte Hjemsendelsesregler og navnlig at sammenholde dem med de i § 86 givne Bestemmelser om Ret til fri Hjemrejse. Medens de sidstnævnte Bestemmelser, der angaa Tilfælde, hvor Sømanden med Føje kan gøre gældende, at Kontraktforholdet er kræntet overfor ham — §§ 86—88 og 92 —, gælde alle Søfolk, der have taget Hyre paa danske Skibe, hvad enten dette er sset i Danmark eller i Udlandet, altsaa danske eller fremmede, indskrænkes den Ret, som i § 98 gives Søfolk til i de der omhandlede Tilfælde at blive hjemsendte, til danske Søfolk. Grunden til denne Forskel er let at forstaa. Fremmede Søfolk paa danske Skibe maa have samme Ret i Tilfælde af Kontraktbrud som danske Søfolk. Naar der derimod ikke er Tale om Kontraktbrud, men ifkun om den Bistand, der i Tilfælde af uhykkelig Hændelse eller dog Nederiet utilregnelige Omstændigheder, som naturlig føre til Kontraktforholdets Opløsning, af Villighed skal ydes Mandstabet, og særligt om at fuldbyrdes dettes naturlige Krav paa ikke som Folge af deslige Uhykkeshændelser at blive ladte mere eller mindre hjælpeløse tilbage i Udlandet, men at blive hjulpe til at komme hjem, da er det formentlig naturligt, at Reglen indskrænkes til at gælde danske Søfolk. Nagtet dette ikke udtrykkelig er udtalt i Loven af 1866 i de derhenhørende Bestemmelser, maa det ikkedestomindre uden al Tvivl anses at have været Meningen; det er næppe i Praksis bleven antaget, at der t. Eks. skulde paahvile et dansk Nederi, hvis Skib forliser under en nordamerikansk Kyst,